

Milan Koch

Horror vacui [1968?]

/Cum omnia bello flagrarent/

[Prolog I]

Ale úsměv neosvětluje neboť:

TOTO SCHODIŠTĚ NIKAM NEVEDE
TATO RUKA UKAZUJE ŠPATNÝM SMĚREM
TITO LIDÉ NEJSOU ANI MRTVÍ ANI ŽIVÍ
TÉTO ZEMI NIKDO NEUBLÍŽÍ – NIKDO

[Prolog II]

NAUČIL JSEM SE PÍT
KOUŘIT JSEM SE NAUČIL
A TEĎ... SI MYSLÍM NA DROGY

Chlorprothixen

Bledé šaty a surové stíny pokoje
se se mnou loučí
Podej mi hrst prášků
ať zapiji je rosou svých očí
Podej mi hrst prášků
bledé šaty a surové stíny pokoje

Heroin

V období mrtvých těl
zapalují stojan
kalem sedlin horských jezer

bílá
hořká
spirála jar
omotává
to co chci
svincem chvících polibků.

Už mám dost
a heroin denní host
klouzá
houžvím pokusů
o samostatnost.

Kousavá hojitelka svodná svoboda.
Mrtvých těl období
padá
někam nahoru
do období dešťů

dál
Dál od smotaných
počmáraných rtů.

A je tu zas
hluchý kvasů čas...
HeR
oIn!?!

Oheň

V záři hlavy oběšencovy
vytekly cesty budoují nové podzemí
I když močály hoří namodralým pokusem
ukončit život – totem se potichu dívá
neznámou řečí
na vzdychající ohniště.

Zvolna klusají lahvičky morfia
v rozpáraném okamžiku.

A co ty Váho!?!
Smrkové prázdno plní kout tvých rezonancí
protože cytoplazmatické orgie
vyhasly
protože zvětral sliz na tvých
dlaních.

To jako zákon o zachování hmoty předběhl nás všechny –
tak hřebeny pukají v náhlém chvatu
pod kulatým rebelujícím větrem
jenž rozráží vášnivou záři ohně
jenž zanáší kouř do nemožných končin světa.

I ty ty Váho
se omráčit pokoušíš!!
Popraskaný žebřík hnije
neboť močíš kalnou písni
na příčky mých ideálů.

To všechno zavinil Fluor
valící se po naběhlých tvářích.

To všechno svedte na Fluor
ten leptá
leptá
leptá

Leptá leptá
Leptááá
Leptáááá
jako Oheň?!.,

Skříň

V koutku mezi stěnami
ve stínu oblohy
na prohnilých parketách
stojí stará dřevěná skříň
která se naučila
mlčet
a jen se dívá
dívá.

Pár knih
co tu zůstaly
po nejmladším majiteli
je nastrkáno mezi promolované šaty
které nikdo nenosí
které vyšly z módy.

Pár okovaných bot
tu leží také
jen tak
bez ladu bez skladu
bez zábran.

I starý dřevěný klobouk
I ohmataná rukověť deštníku
I jedna vstupenka do divadla o níž se ví že se nikdy nekonalo.
I vypadlý vlas
založený ve slovníku
u písmene B
ve slovníku pro starší generace.

Polekaný pavouk se dal na útěk
když místo
kam a kde bylo tak bezpečno
bylo opět někým odhaleno
pro nic a za nic.

Ve větru dechu

Jednou při kouření
v náhlém poblouznění
kdy západ slunce
objevil se v očích
a slzy nenacházely cest
pohlčen astrálnem byl detail
krátký scestný život narkomana

Za ha zu ji svou bu d ou ctnost

Ani tam

a ani zde

není uspokojení

Opouštím svět abych nabral dechu --- ---

vypařuji se

vysychám

V

ě

č

n

ý K

o

l

o

b

ě

hu

Ne-ní m_ne

UŽ!?!

Doplňková četba

Za špinavou záclonou vrhám se pohledem
na poblitý koberec začátku
a tancuji vzorkové tance
podle potřeby současné situace

Oranžový zimní den

Brandy absolutní adresa tepla
a defenzivní výslovnost
na pohled se známkou.

Brandy vzpomínka na krystalické cyklické opiáty zimního slunce.

Brandy symbol a situace
s duplikátem žhavého ohniště kde jednotlivé věci
nemají
ani vlastního jména.

Brandy kde je každý všude všechno

i ty

i já

i vy

všichni načichnutí

tou atmosférou existence.

Vše v pořádku

kdo souhlasí sdrátován na scestí

pokřikuje na křivoústý oranžový den

ten zajde

na místě zmobilizován malomyslnou láskou.

Jak

Snil o vzdálených pravdách

o bohu

Snil o vzdálených zemích

o lidech

Snil

a sen jej probudil

Inu

Bůh Inu řekl mi: „Je po všem.“

Už není tu není
Čím srdce by se zpilo
Už nic tu není
Co věcí tu však zbylo

Odnikud jdu – odknikud –
odevšad
Kam jdu – nikam –
kamkoliv
Co mě baví – nic –
všechno
Koho mám rád – nikoho –
všechny
Za čím jdu – za ničím –
vším
Kdo mě má rád – nikdo –
všichni
Co jsem ztratil – nic –
všechno
Co jsem našel – nic –
všechno
Co budu dělat – nic –
všechno
Kde jsou dobří lidé – na hřbitově pochováni –
všude
Kde je vlast – voli ji vypili –
všude
Co jsem – nic –
všechno
Co si ze všeho dělám – málo –
hodně
Co je touha – já –
vše
Co z nic – nic –
ona
Kam se vrátím – kamkoliv –
nikam
Mám kam jít – nemám –
hrob mám
Co mám – nic –
všechno
Proč mám nic mám všechno
Co je moc – mocná
nemocná
Co je touha – moc
nemoc

Bůh Inu řekl mi: „Je po všem.“

Slepenec

Omletá kajuta
souká své záchvěvy
v paměť krutých vzpomínek
na věci
které pozbyly ceny
protože člověk
byl
vyvražděn

Jen tak

Stát pod lucernou okamžiku se svítilnou věčna
a hledat se

Jen tak
Číst noviny přes knihu
a hledat se

Jen tak
Dívat se na divadlo přes život
a hledat se

Jen tak
Zpívat píseň na neznámá slova
a hledat se

Jen tak
Rouhat se cvočkům na svých botách citlivosti
a hledat se

Jen tak
Vykašlat krev do kabátu na zítra
a hledat se

Jen tak
Lyžovat se ságou v lavinových polích
a hledat se

Jen tak
Emigrovat a křičet v autě na motorce do dálnice
a hledat se

Jen tak
Loučit se s dnem před svítáním
a hledat se

Jen tak
Mávat na svého nepřítele v nirváně Buddhů
a hledat se

Jen tak
Stihnout vlak na opačný směr
a hledat se

Jen tak
umírat
Jen tak
žít
Jen tak a hledat se.

Rozmluva se stínem svítání

Přijď, přijď svítání
k ohništi noci
zahraj si se stíny
zahraj si s nočními chodci

Holý krku
chlupatá brado
Lačná víro
Mlčící kroku

Ty moje svítání
Ty moje láska
Ty můj pocite
Ty moje kráska

[Je zde...]

Je zde...
a co s ním...
s tím životem
barvy nejsou k dostání
ty jaké bych chtěl
musí se mlčet
hudební sluch nemám
a inkoust dávají jen těm, kteří se prosadili

Totem

Nad hlavami se tyčí
v ohni záře planoucí
jeho duše syčí
vstanou noví bojovníci

Smrku

Ty smrku zelený
když polomem se staneš
tvář tvá se rozlomí
však z mysli naší se nikdy nedostaneš

Čas

Na mezi sedí
a stromy počítá
do vlnek přejí hledí
jak život nám utíká

Jednou však na nás počká
až vše na Zemi rozkvetě
pak nás odpočítá
Zemi v prach rozmete

Přítelajehoneopustí

Každý ví, že jsem ztratil klíče od domu hrůzy
proto tu sedím
a listuji ve starých knihách přátelství
dočítám a dojídám.
Kus poloshnilého jablka jsem spolkl i s kolemjdoucím
z nedalekého koše.
Pozoruj, že tu nejsem sám, ale s příšerou vzpomínek
na nehasnoucí obzory, se starcem, jehož čelo
brázdí křivky otázek
s jeho prošedivělým vousem vzdoru
a roztrhanou větrovku cesty.
Mlčím, protože vím, co chci mu říci.
Tma však dále souká svoje taje z mých proražených
zubů a to je k pláči.
A tak nakonec oba pláčeme.
A tak nakonec oba se držíme vzájemně za ruce.
A tak nakonec oba zemřeme.

Každý ví, že jsem ztratil klíče od domu hrůzy
proroku
proto se zvedám
skládám propálenou celtu humoru
a vycházím naproti svému snu.

[Tmavohnědý]

Tmavohnědý
zelený
kříž
u
jasné cesty mlčí
i
jih
s
chumlem
věků
mlčí.

Ostružník se chvěje v meziaktí
mimojdoucí mezidobí
přelézá
příklop příčiny
a
tebe seberou
protože přihlížíš
odvázaný
utržený
posměváčku
věku
kde každý mlčí
nebo řve ticho
ty
ty podivný
pobudo

Mlč! I dveře dali za mříže. Protože vrzaly.

Postříkaná

Postříkaná samota netrpělivé knihy
monotónně bubnuje

na poplach
na poplach

na poplach!

Když spáči
spí
spánkem
snících.

Ilustrace

Vryt do ryzího kovu
Upálen se spáleništěm
Navrhnut návrhem

Byl?
Možná.
Nebo –
Ne?

Byl přibit ke zdi
Obraz šíleného Krista

Idiota?
Nebo –
Génia?

Síň byla šedá přestože svítilo polední slunce
Karáskova galerie

Vyvrácení

Byl jednou jeden pokus
Byl jednou jeden začátek
Byl jednou jeden pokus
Byl jednou jeden konec

Pokus jeden jednou byl
Začátek jeden jednou byl
Pokus byl jeden jednou
Byl konec jeden jednou

Forma

Je uložen

svět s pokrouceným nosem
hnisající

svět

lochneskových stěn.

V krabici od běloby

šlape na brzdy

na prosáklé brzdy faktů.

Rozvrásněná kokosová jabloň

zapouští kořeny

někde ve větvích

a

bolavý

v

e

rš je uzavřen.

Loupež

Syn a táta

Syn a máma

Syn a dcera

F
r
o
n
t
a na U
h
l
í

Zima tluče anarchisty po hubě

Manželé
dřevo

F
r
o
n
t
a na U
h
l
í

teplo

vozy

P
l
i
c
j
n
í

vozy

život

haldy
uhlí
uhlí
uhlí
uhlí
uhlí

-

-

loupežník

kriminál
soc.

-

-

Inkoustový imperialismus vášně

Lo dy ha září

Semenec stáří

Ozvěna ozývá

Víra vyhání

Podzim polehává

A kaštaný kašlou na svět

Moucha

Bzučí moucha

bzučí

svět se učí

a jen bzučí

jak moucha za oknem

které naschvál nikdo neotevře

Rozsápaný

Dusivý pach

tam na konci města
u kůlny prohnílych vest
ohmatává svůj mozek.

Starý šeptající kaštan

se sklání nad šedivým dřímajícím tulákem
který odešel z dalekého domova
s nevítaností.

Mladý šedivý tulák za nic na světě

se svou poškozenou poezií
za nic na světě
nevymění svou umírněnost

za starost
nevšímavost
uchvácené násilí.

Dusivý pach

tam na konci města
u kůlny prohnílych vest
s ležící postavou
s černou ránou v hlavě
za umíněnost.

Kolotoč

Dívám se
točí se mi hlava
zavírám oči
točí se
jak doktor s močí
kolotoč
kolotoč kolotoč
kolotoč

Tělesnost

Jsem relativním snem krystalickou náhodou
Ano jsem relativní i v matematice

[Epilog]

DO PÍL JSEM
DOKOUŘIL
BOŽE – CO JSEM DO PÍL
BOŽE – CO JSEM DOKOUŘIL
?

Obsah

[Prolog I]	1
[Prolog II]	2
Sebevrahova vize.....	3
Chlorprothixen	4
Heroin	5
Oheň.....	6
Skříň	7
Ve větru dechu.....	8
Za ha zu ji svou bu d ou ctnost	9
Doplňková četba.....	10
Oranžový zimní den	11
Jak	12
Inu.....	13
Slepenec	14
Jen tak.....	15
Rozmluva se stínem svítání	16
[Je zde...]	17
Totem.....	18
Smrku.....	19
Čas	20
Přítelajehoneopustí	21
[Tmavohnědý]	22
Postříkaná	23
Ilustrace	24
Hustý chladivý dým početí	25
Vyvrácení	26
Forma	27
Loupež	28
Inkoustový imperialismus vášně	29
Moucha.....	30
Rozsápaný.....	31
Kolotoč	32
Tělesnost.....	33
[Epilog]	34

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016